

Vayechi “En hij leefde ”
Genesis 47:28–50:26
Koningen 2:1–12
Richteren 10-12

Zijn Getrouwheid, Niet de onze

De hongersnood is nu een herinnering, opgetekend in de geschiedenisboeken van Egypte. Jacob en de familie hebben zich in Goshen gesetteld. Er staat opgetekend dat Jacob daar zeventien jaar woonde, twaalf jaar voorbij het einde van de hongersnood. Kwam bij Jacob in die twaalf jaar nooit de gedachte op om zijn familie bij elkaar te pakken en terug naar huis te verhuizen? De Schrift zegt het niet, maar ik ben er zeker van dat het iets was waar hij aan dacht. Zonder twijfel smachtte hij ernaar om terug te keren, maar hij wist dat het tijdens zijn leven niet zou gebeuren. Yah had hem geopenbaard dat een hoger doel moest gediend worden - zijn familie moest in Egypte blijven voor de geprofeteerde tijd.

Ook al was Jacob voorbestemd om het einde zijn leven in Egypte door te brengen, we zien nergens een aanwijzing dat hij toeliet dat Egypte in hem leefde. Zijn laatste verzoek bewijst dit, als hij zijn zoon Jozef doet zweren hem niet in Egypte te begraven, maar hem mee terug naar huis te nemen. Jacob wist wel dat er op een dag een verrijzenis van doden zou plaatsvinden, maar hij was er niet echt gelukkig mee dat zijn lichaam zou achterblijven in een heidens land om die dag af te wachten. Hij wilde verschrikkelijk graag weg uit Egypte, want hij zag hoe gemakkelijk het voor Egypte was haar plaats in hem in te nemen.

De maatstaf om gescheiden te blijven van Egypte zou echter door zijn familie niet volgehouden worden. Met elke opeenvolgende generatie, zou meer en meer van Egypte zijn weg in hun leven banen, tot het hen stevig in haar greep had. Allengs zou Egypte een plaats worden die ze thuis noemden en het land van hun voorvaders zou een herinnering zijn waarover aan tafel gesproken werd bij een etentje. “Ga terug “ zouden de kinderen kunnen vragen. “Waarom teruggaan? Egypte is nu onze thuis,” zou het antwoord zijn dat ze zouden horen. Allengs zou de visie over wie ze waren en Wie ze toebehoorden verloren raken in de wegen van Egypte. Hun rijk erfgoed en hun roeping zou vergeten

worden. Met elke voorbijgaande dag zou Egypte meer en meer deel van hun leven worden.

Als ze zouden worden overgelaten aan hun eigen natuur, was het verhaal van de Hebreëen aan zijn einde gekomen bij het laatste vers van Genesis. De lijn tussen Goshen en de rest van Egypte zou uiteindelijk zo vervagen dat ze niet meer kon gezien worden. Gedurende enkele generaties zouden ze bekend staan als Hebreeuwse-Egyptenaren. Als er echter genoeg jaren waren voorbijgegaan, zouden de huwelijken tussen Hebreëen en Egyptenaren de bloedlijn zodanig verwateren, tot op het punt dat het woord Hebreëen gedeporteerd was naar zijn plaats in de boeken, net naast het woord hongersnood.

Dit zou de geschiedenis en het einde van de Hebreëen geweest zijn, als het verhaal werkelijk over hen was gegaan. Maar het verhaal gaat niet over hen. Het gaat niet over hun getrouwheid. Het verhaal gaat over Hem. Het verhaal gaat over Zijn getrouwheid. Dit wordt bewezen wanneer Elohim, doorheen Jacob, profetische woorden spreekt die tot ver voorbij hun leven in Egypte reiken, tot in ons huidige leven. De woorden van deze Torah portie spreken niet tot de twaalf jongens die rondom Jacob vergaderd zijn, maar ze spreken eerder tot ons, vandaag. De woorden van Genesis 49:1 zeggen dat de profetie zich richt tot een volk in de laatste dagen. Ze zijn voor een volk dat niet naar zichzelf kijkt in het licht van denominatieve kenmerken, maar dat zichzelf eerder begint te zien in zijn Bijbelse erfenis welke ons in deze laatste hoofdstukken van Genesis uitgelegd wordt. Zij zullen een volk zijn dat zich op een dag begint te realiseren dat degenen die ons zijn voorgedaan ons is Egypte hebben achtergelaten. Zij zullen beginnen zien dat ze niet enkel in Egypte werden achtergelaten, maar dat Egypte in hen achtergelaten is. Deze mensen zullen ontwaken voor de profetieën die eeuwen geleden uitgesproken werden en ze niet enkel zien als woorden die gesproken werden tot enkele jongens in Egypte, maar veeleer als woorden die gesproken werden tot hen, tot ons, vandaag!

Met elk voorbijgaand jaar heeft het verslag over Egypte en de eventuele exodus luider en luider gesproken. Dit jaar is geen uitzondering. In feite, ervaar ik dat deze woorden tot mij spreken op een niveau in mij, dat met woorden moeilijk te beschrijven valt. Ik lijk me dit jaar zelfs nog meer dan de jaren hiervoor betrokken te voelen met hoe hun leven in die tijd moet geweest zijn. Ik voel me verbonden met Jacob die niet wou achtergelaten worden in Egypte. Ik voel me verbonden met hoe velen van hen zich moeten gevoeld hebben als ze degenen rondom hen dieper en dieper in de cultuur en levensstijl van Egypte zagen wegglijden. Als ik aan deze dingen denk, vraag ik mij af hoe veraf de bevrijding echt is. Te midden van deze overpeinzingen is er echter de zekerheid dat Hij hen vasthield en maakte dat bij elke stap op de weg Zijn plannen ten uitvoer worden gebracht. En net zo zeker als Yah het toen deed, zo doet Hij het vandaag. Zijn woorden komen voor onze ogen te pas en net zoals toen, gaat het niet over onze getrouwheid, maar over Zijn getrouwheid.

Mike Clayton www.Joinedtohashem0rg

Ned. Van S. Van Goethem